

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Συνέχεια από την προηγούμενη εβδομάδα)

Στα λίγα λεπτά που χρειάστηκε η Βασιλική να ανέβει τα μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούν στις κρεβατοκάμαρες και να πάει σε εκείνη του Αλέξανδρου, όπως της ζήτησε ο ίδιος, ήρθαν στην σκέψη της όλα τα γεγονότα της ζωής της, από την εποχή που παιδούλα ακόμη έφθασε στο σπίτι της αρχόντισσας για να φροντίσει την νεογέννητη κόρη της, την Ιουλία. Μόλις 17 χρόνων ήταν η Βασιλική όταν ανάλαβε την φροντίδα της Ιουλίας. Θυμήθηκε ένα-ένα τα γεγονότα από τον καιρό που ήταν η Ιουλία στην κούνια μέχρι που έγινε κοπέλα της παντρειάς και της εξομολογήθηκε το κρυφό της μυστικό, εκείνο το μοιραίο βράδυ πριν κατεβεί στο σαλόνι που είχαν δεξίωση.

Αγάπησε κάποιο νέο φτωχό που δούλευε γραφέας στην τράπεζα του πατέρα της. Μια μέρα όταν η Ιουλία επήγε στην τράπεζα, με πρόφαση να δει τον πατέρα της, αλλά στην πραγματικότητα, για να συναντηθεί και να μιλήσει για λίγο με τον αγαπημένο της, τους είδε ο πατέρας της την στιγμή που ο νέος της κρατούσε το χέρι. Αυτό υπήρξε και το τέλος του ειδυλλίου, που σπάρωσε την καρδιά του κοριτσιού. Έδιωξε τον νέο από την δουλειά και αμέσως άρχισε να κάνει σχέδια να παντρέψει το γρηγορότερο την κόρη του με κάποιον του οποίου τα λεφτά θα μπορούσαν να θεωρηθούν ισάξια της προίκας που θα της έδινε.

Η φιλοσοφία του ήταν μία και αμετάκλητη. Παντρεύονταν βασικά τα λεφτά με τα λεφτά ανεξάρτητα αν το ζευγάρι ήταν ταιριαστό.

Του πήρε καιρό μέχρι να βρει το άτομο εκείνο που θα έδινε στην κόρη του και που βασικά η παρουσία του να είναι αντίστοιχη με την προίκα που θα έδινε στην κόρη του.

Τελικά βρέθηκε το άτομο που άκουγε στο όνομα Μιχαήλ Κωστόπουλος και είχε σύμφωνα με τον πατέρα της Ιουλίας το μέγε-

θος του οικονομικού αντικρίσματος που θεωρείτο ισάξιο της προίκας που θα έδινε στην κόρη του.

Φυσικά το ζευγάρι ήταν αταίριαστο σε όλα. Σε εμφάνιση, σε ηλικία, αλλά βασικά σε χαρακτήρα και κοινωνική υπόσταση.

Μικροκαμωμένη και λεπτή η Ιουλία. Εκείνος ένας πελώριος τραχύς τύπος. Μεγαλύτερος της, την περνούσε 12 χρόνια. Καλλιεργημένη εκείνη. Παντελώς αδιάφορος εκείνος, σε ότι δεν είχε σχέση με το κέρδος.

Όταν το έμαθε η Βασιλική ένιωσε ένα μεγάλο μίσος για το αφεντικό της. Κλείστηκε εκείνο το βράδυ στην κάμαρη της έκανε, όπως συνήθιζε σε δύσκολες στιγμές τον σταυρό της, και είπε:

«Όλα έχουν το δικό τους ταίρι, αλλά όχι ο μαυροκόρακας το άσπρο περιστέρι».

.....

Ο τραπεζίτης παραχώρησε ως προίκα ένα τεράστιο έκτασης μέγαρο για να στεγάσει το νέο ζευγάρι. Δάνεισε ένα σεβαστό ποσό στον γαμπρό του. Όμως πονηρά και υπογείως σκεπτόμενος, με την συμβουλή των δικηγόρων του, ανάγκασε τον Μιχαήλ Κωστόπουλο να εξοφλήσει σε σύντομο χρονικό διάστημα το δάνειο, διαφορετικά θα τίθετο υπό ελεγκτή της τράπεζας η παρουσία του.

Ο Μιχαήλ Κωστόπουλος δέχθη-

κε τους όρους του πεθερού του, αλλά του απέκρυψε το μεγάλο μυστικό, ότι ήταν ιδιοκτήτης πολλών παράνομων χαρτοπαιχτικών λεσχών και ότι πολύ σύντομα με το μαύρο χρήμα θα μπορούσε να εξοφλήσει το χρέος του στην τράπεζα.

Η επιχείρηση του εργοστασίου, ήταν απλώς η κάλυψη. Το πολύ χρήμα έβγαινε από τους ανθρώπους της νύχτας με τον έμπιστό του το πρωτοπαλίκαρο τον Βρασίδα, ο οποίος το πρωί, έπαιζε τον επιστάτη στο εργοστάσιο του αφεντικού του, ενώ τα βράδια, με τα δύο μαχαίρια στην ζώνη του, πήγαινε στις λέσχες για είσπραξη.

Παρά τις προσπάθειες των ανθρώπων του τραπεζίτη δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν, το παρελθόν του μέλλοντα γαμπρού, διότι ο κόσμος της νύχτας σπάνια μιλάει. Εξάλλου υπήρχαν επίσημα υψηλοί προστάτες που είχαν κάθε λόγο και συμφέρον, να παραπλανήσουν τους άνδρες του τραπεζίτη για το πραγματικό πρόσωπο του Μιχαήλ Κωστόπουλου. Το μόνο θύμα σε όλη αυτή την υπόθεση ήταν η ντελικάτη Ιουλία, που από φόβο μήπως μείνει γεροντοκόρη, υπέκυψε, με βαθύ πόνο ψυχής, στις αποφάσεις του πατέρα της, χωρίς ποτέ να ξεχάσει το λιγνό παλλικαράκι της τράπεζας, την πρώτη της και μοναδική αγάπη.

Μετά τον γάμο ο Μιχαήλ Κωστό-

πουλος εγκαταστάθηκε στο νέο του αρχοντικό έχοντας για σωματοφύλακα τον Βρασίδα.

Η Ιουλία εκτός από τα χρυσαφικά και τις τουαλέτες της πήρε μαζί της και την Βασιλική. Πριν περάσει ο χρόνος έφερε στην ζωή τον Αλέξανδρο, και η Βασιλική ανέλαβε εξολοκλήρου την φροντίδα του παιδιού.

Αυτά σκεπτόταν Η Βασιλική καθώς ανέβαινε αργά τα σκαλοπάτια πηγαίνοντας προς την κρεβατοκάμαρά του Αλέξανδρου.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Ο Αλέξανδρος μόλις την είδε σηκώθηκε από την καρέκλα έτρεξε προς την πόρτα και την κλείδωσε.

-Τι έγινε αγόρι μου και είσαι τόσο ανάστατος είπε η Βασιλική απορημένα και ο νους της πήγε στο κακό.

-Κάτσε Βασιλική και θέλω την βοήθεια σου.

-Ποια βοήθεια ζητάς παιδί μου από εμένα. Αν μπορώ να δώσω και την ψυχή μου για εσένα αγόρι μου.

Ο Αλέξανδρος της έπιασε τα δύο της χέρια και άρχισε να της λέει την ιστορία με την προσφυγοπούλα την Φιλιά.

-Την ερωτεύθηκα Βασιλική μου την ερωτεύθηκα.

Η Βασιλική έμεινε για λίγο σιωπηλή και ύστερα με πολλή σοβαρότητα του είπε:

-Τι πας να κάνεις χρυσό μου παιδί. Το σκέφτηκες;

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)